

ИЗТОКЪ

Тарифа на обявигь:
офиц. по 2 лв. на кв. см.
сѣдебни по 1 лв. на дума:
търг. реклами, честитки,
некролози, об. за годежъ
и др. по споразумение
Абонаментъ 80 лева
за година
Адресъ: в. „Изтокъ“
Сливенъ

Броя 2 лв.

Седмичникъ за политико-общественъ и културенъ животъ.

Редактира комитетъ

Никола Р. Христовъ, полковникъ о. з.

Боенъ командиръ на 11-й п. Слив. полкъ презъ войната 1915 — 1918 год. Взелъ участие въ всички боеве на полка. Раняванъ е: въ боя при Кукушъ на 21. VI. 1913 г.; въ боя при Страцинъ, на 6. X. 1915 г. и на Каймакчаланъ, на 16. IX. 1916 год.

ПРАВOTO на единъ духъ

Творческата история на България презъ всичкото време на въковетъ, когато това име е означавало една държава на българитъ, е била история на единъ високъ духъ.

Отъ първиятъ походъ на Аспаруха за основаване на първата българска държава до последниятъ на челичената ни армия за спасяването на третата, историята ни говори за живота само на единъ непримиримъ и неугъващ се духъ, който последователно е удивлявалъ всички, които сж имали нещастие да се сблъскатъ съ него.

Днитъ на величие, на разцветъ и на напредкъ сж дни родили се въ зората на този духъ. Историческиятъ орелъ, който го обкръжава, не е изтъканъ само отъ бойни подвизи — не, тамъ има и победи и културни завоевания, останали и до днесъ недостигнати отъ нашиятъ съсед.

Днитъ на упадъкъ, на падение и на безславие сж дни, родени въ зальза на този духъ — когато въ дългата, която ги съпровождатъ, неговитъ следи се губятъ.

Въ този духъ бѣ родено и сътворено и българското царство на нашиятъ дни. Въодушевлението на освободителнитъ борби и по жкнитъ войни, нѣма извора си въ нѣкакъвъ си мюсюлмански религиозенъ екстазъ, нито пъкъ въ трезвото западно европейско политическо съзнание, не, и то бѣ изразътъ на нашия духъ, който искаше да бѣде по-силенъ отъ съдбата ни.

Следъ годинитъ на катастрофитъ този духъ мѣждукаше като малки искрици въ малко огнища. Разпалванъ отъ истината, доживялъ въ днешни времена своето възраждане, той се обръща отново въ буенъ пламъкъ, въ който единъ денъ ще изгори нещастие на България.

Този въчекъ духъ на българщината живѣе днесъ въ непоразеното отъ събитията и катастрофи младо поколение. И тѣй като всѣка младостъ има правото на животъ и този духъ има правото да пребѣде.

Ние, младитъ, имаме грижата за него,

„МЛАДА БЪЛГАРИЯ“

Отпразднуване бойната прослава на балканци

И тази година Сливенъ отдаде почитта си къмъ своитъ славни синове героитъ — балканци, още по тържественно и спонтанно, отколкото до сега.

Липсва ни мѣсто да опишемъ това народно тържество въ неговитъ подробности. Трѣбва човѣкъ да присѣтсува върѣдъ него, за да почувствува смисъла и значението му...

Въ сѣбота, предъ претѣленъ салонъ въ читалищъ „Зора“, Н-ка на гарнизона — Пол

Полковникъ Христо К. Луковъ

презъ Балканската война — командиръ на батарея въ 2-й арт. полкъ, презъ Европейската война командиръ на батарея въ 1-й гауб. полкъ и на арт. отдѣленис въ 27 арт. полкъ. Отъ 21 май т. г. командиръ на 3-й пех. Балкански полкъ.

ковникъ Луковъ въ двучасова речъ, изпълнена съ искренностъ и въодушевление, говори за славния и кървавъ път на Балканската дивизия, чертала достойно пътя на племето ни по браннитъ поля изъ цѣлия Балкански полуостровъ.

Следъ събранието се направиха овации отъ войската и гражданството, начело съ знамето на полка предъ дома на зап. Полк. Н. Христовъ, боенъ командиръ 11 п. Слив. полкъ, стариятъ воинъ бѣ поздравенъ отъ подполковникъ Бозаджиевъ и му бѣ поднесенъ подаръкъ — златния пръстенъ на полка. Побѣлялия полковникъ, развалнуванъ до сълзи, цѣлуна скжпото знаме, подъ което е проливалъ своята кръвъ и водилъ войнитъ си къмъ побѣди, отломвайки отъ сърцето си войнишки думи къмъ другаритъ си офицери и млади войници.

Въ 6 ч. на площада „х. Димитъръ“ се произведе заря съ церемонии. Подъ напѣва на зимния вѣтаръ, въсредъ феерично декорирания и осветленъ площадъ, воинство, учащи се и граждани, коленичайки отдадоха своята почитъ къмъ тѣзи, който оставиха тѣлата си по бойнитъ полета, но духоветъ,

на които бѣятъ винаги надъ роднитъ идеали. Следъ кратка речъ отъ Началника на гарнизона, направи се факелно шествие до гроба на „х. Димитъръ“ и паметника на падналитъ кавалеристи.

Въ недѣля се извърши панахида и молебенъ на площада следъ което се произведе парадъ на войскитъ, приетъ отъ Полковникъ Луковъ. Стройни и бодри бѣха маршируващитъ редици на войската, на подофицери, трудоваци и ученици подъ звучитъ на 4 тѣ музика, улицитъ на града ехтѣха подъ здравитъ стѣпки на тѣзи, които ще бждатъ дос. ойна наследници на героитъ.

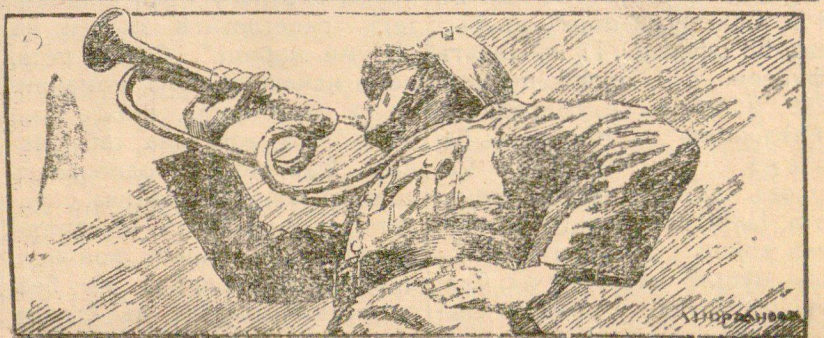
Следъ манифестациитъ, въ двора на офицерското събрание, пѣленъ съ граждани и селяни отъ околията и офицери, имаше народна почерпка, която въ задушевна атмосфера, продължи до 1 часа.

Цѣлия следъ обѣдъ, на площада, свири военната музика, а вечерта въ клуба се състоя голѣма вечеринка.

Сѣбота и недѣля — два дни отдадени въ почитъ и възпоманение къмъ родни братя, синове и бащи, умрѣли въ защита на родъ и държава!

Паметника въ 6-о Артилерийско отдѣление издигнатъ въ память и дълбока почитъ „на тѣзи които останаха да ни чакатъ по бойнитъ полета“, чинове отъ бившитъ 6-й, 16-й с. с. и 6-й не с. с. артилерийски полкове: 19 офицери, 67 подофицери и 295 войници загинали въ епичнитъ боеве презъ 1912-1913, 1915-1918 години, за освобождението и обединението на цѣлокупния Български народъ.

НАШАТА ДУМА

Поклонъ и слава!

На 21 т. м. — Арахангеловден — е бойния празникъ на частитъ отъ нѣкогашната преславна Балканска дивизия. Днешнитъ тѣхни замѣстници отъ Сливенския гарнизонъ, заедно съ цѣлокупното сливенско гражданство, ще отдадатъ на 24 и 25 т. м. своя поклонъ, ще подчертаятъ още единъ пѣтъ, своята почитъ и възхищение отъ подвига на падналитъ въ полето на честта, ще изкажатъ своето уважение и своето внимание къмъ останалитъ живи храбрци, къмъ всички ония, които съ своята самоотверженостъ и съ своята смъртъ, написаха най въхновенитъ страници отъ политическата история на третото Българско Царство.

Мечтата и борбитъ за обединение на българското племе, прѣснато по цѣлия полуостровъ, минаватъ като тънка червена нишка въ всичкитъ прояви на нашата общественостъ отъ времето на Аспаруха до наши дни. Тая мечта не единъ пѣтъ е намървала своята реализация, но онова, което българския воененъ гений, българската стихия, спечелвае съ силата на духа и оржжието, скждоумни политици и некадърни държавници, го проиграваха напусто на „зелената маса“, понижавайки

съ това до неимовърностъ гордия духъ на нашия войникъ и самочувствието на цѣлото ни племе. Последнитъ 22 години потвърдиха това. Но не за виновницитъ пишеть, днесъ, тѣмъ—нашитъ проклятия и нашитъ презрения! Днесъ праздува своята прослава българското оржжие, българския духъ, живо олицетворение, на които бѣха побѣдоноснитъ Сливенски полкове презъ третитъ последни войни. Горди, съ пълно съзнание и отговорностъ за дълга къмъ родната земя, тѣ съ своа устременъ боенъ маршъ и велико себеотрицание, оставиха по-здравъ отъ гранита, неразрушимъ отъ никого, дори и отъ вѣковетъ, паметникъ. Култивирането, възпитаването добродетелта—да се пази и тачи тоя подвигъ на живи и мъртви въ сърдцето и ума на нова, подрастваща България, е света длъжностъ на общество и държава. Чувството на преклонение и признателностъ, които ще създадемъ и издигнемъ у всѣки български гражданинъ отъ село и градъ, по тоя случай, ще бжде най-голямото ни внимание, еквивалентъ, макаръ и относителенъ, къмъ героитъ—бойци. Ние имъ го дължимъ.

Поклонъ и вѣчна слава!

„ИЗТОКЪ“

При обсадата на Одринъ *)

Презъ Балканската война аероплана за прѣвъ пѣтъ взе участие въ военната история, наша и обща. Особенъ дълъ тукъ иматъ двамата наши сливенци — авиатори — Топракчиевъ и Таракчиевъ, първия отъ които стана, както се вижда на друго мѣсто въ вестника, жертва на своето безстрашие. Помѣстения по-долу позивъ е единъ отъ ония, които сж хвърляни нашитъ авиатори на обсаденото одринско население (позивитъ сж писани на турски езикъ, отъ който превеждаме):

„Войната на Българитъ, не е срещу мюсюлманското население, а срещу тѣзи безмилостни, безразсждни тирани, държавни управници на вашата държава. Трѣбва да се знае, че и ние не желаеме да се пролива кръвъ. Нашето желание е — да отървемъ и васъ отъ тѣзи рушветчи управници. Целта ни е — да зацари въ Балканския полуостровъ миръ, спокойствие и добро управление. Не виждате ли, че благодарение на тѣзи управници, които изкрадаха държавната хазна, въ какво положение дойде турската държава? Четири балкански съседни окопираха отъ четири страни вашето отечество. Следъ Лозенградъ и Люле-Бургазъ, и Димотика, Скопие, Битоля, Аласония, които до вчера бѣха въ Европейска Турция, днесъ всецѣло сж въ ржцетъ на балканскитъ съюзници. Българската войска се намира на единъ — два часа разстояние отъ Цариградъ. Отоманската армия въ Люле-Бургазъ е унищожена всецѣло, само единъ Одринъ остана и то подъ обсада и безъ всѣкаква връзка съ Цариградъ. Вече отъ никжде не може да дойде помощъ на Одринъ. При едно такова положение защо да проливаме кръвъ? Тази кръвъ на кого ще донесе полза? Заради кефа на пашитъ ли да се лѣе тя? Срещу Одринъ има около 1000 орджия. Ако Одринъ не се предаде, на цѣло ще бжде унищоженъ и ще бжде превърнатъ цѣлъ въ пламъци. После ще се разкаятъ, но тогава разкаянието не ще прави пари. Не е ли жалко за васъ?

*) Изъ архивата на Пр. Таракчиевъ.

Още за църковната обнова

При хубавитъ мисли изказани отъ Иеродияконъ Н. Тулешковъ, въ бр. 8 на „Изтокъ“, ще прибавимъ, че крайно време е и управата — администрацията, на църквитъ изобщо, и частно за града ни, както и църковнитъ хорове, да претърпятъ една коренна промѣна.

Когато града ни съ 30,000 жители и съ 11 основни училища съ 5,000 деца и учителски персоналъ—100 души, може да се редятъ и управляватъ отъ едно училищно настоятелство и общъ училищенъ бюджетъ, за що 4-тѣ ни църкви да не могатъ да се управляватъ отъ общо църковно настоятел-

ство и съ това се разпредѣлятъ срдствата и грижитъ еднакво къмъ всички?

А наблюдаваното отъ извѣстно време неприлично поведение и държане на църковнитъ ни хорове, кара да повдигнемъ въпроса за образуване на общъ народенъ и църковенъ хоръ съ четири подхора за 4-тѣ църкви. Чрезъ гореказаното, смѣтаме, ще се спестятъ срдства, харчени за подържане на отдѣлни канцеларии при църквитъ; ще се подобри външниятъ видъ на храмоветъ; ще престанатъ борбитъ за църковни настоятели и ежбитъ между хористи и тѣхнитъ диригенти. А това ще бжде само отъ полза и за църквата и за града ни. М.

пѣтъ и обози, презъ дълбоки тѣ снѣжни преспи при — 25° студъ, сливенци преминаватъ билото на високата планина и като даватъ 300 души измръзнали, се спущатъ въ Призренъ.

Само 4-а дружина, подъ командата на майоръ Чолаковъ, действува отдѣлно отъ полка, дадена подъ разпореждане на командующия II а армия. Тя има за краенъ обектъ гр. Струга. По своя пѣтъ на югъ, дружината показва чудеса отъ храбростъ, достойни за подържане. Атакува и превзема „Свинище“ и историческия масивъ „Мазатаръ“. Цѣли десетъ дена тя води ожесточени боеве отъ Кичево до Охридъ. На 29. XI, следъ единъ ожесточенъ отпоръ при Струга, сърбитъ напускатъ и последния градъ на Македония.

Следъ страшната епична борба съ природата и противника, полка бива разположенъ въ гр. Дяково. Една тиха радостъ и хубави надежди изпълня сърдцата на почернелитъ отъ лишения и опасности герои. Почватъ да се изпращатъ по служба войници въ стара България и единъ новъ животъ закипява. Колко нощи сж прекарани въ приказки за родния край! Войницитъ си накупуватъ сребърни гривани или обици отъ чуднитъ призренски майстори-златари, които ще занесатъ въ къщи, за да могатъ по сладко

да разправятъ, за ония далечни страни, гдѣто планинитъ сж вѣчно снѣжни, мжжетъ силни и високи, а женитъ боязливи като сърни и хубави като харемкини. Само храната на войницитъ е слаба, защото продоволствието е много трудно поради откъснатостта на тоя край отъ главния продоволственъ базисъ — Гюшево.

На югъ, обаче, какво става? Следъ тежки боеве съ сърби и съглашенци, на 11. XII. стигатъ грѣцката граница—II а, V а, VII а и XI а дивизии.

На 30. XII. 1915 г. полка потегля за Скопие, а отъ тамъ на 23. II. за Прилѣпъ. Отъ 20. III. до 12. V. войницитъ работятъ укрепителна линия южно отъ с. Бродъ. Постепенно, обаче, противника се приближава и заема грѣцката граница. На 24. VI. 1916 г. полка получава заповедъ да заеме Каймакчаланската височина и се предаде на фортификационна работа. Скоро върха се преобрѣща въ една грамадна разорана къртичина отъ окопи, ходове, скривалища и др. Неясното, обаче, положение, загадочното бждаще, измжчва войницитъ. Наистина, отпускитъ продължаватъ, но на всѣки тежи нѣщо на душата...

Отъ день на день атмосферата се изпълва съ повече електричество. Два та противника, заели чукаритъ на Маке-

дония отъ Охридъ до Бѣло море, се дебнятъ постоянно. На 17. VIII. полка се спуща по южнитъ поли на Каймакъ—Чаланъ. Участъка на неприятеля се заема отъ една сръбска дивизия. На 18. VIII. се появяватъ първитъ стълкновения; пушеченъ, картеченъ и артилерийски огънъ се сливатъ въ едно. Противника разполага съ 12 картечници, множество автоматични пушки, бомбохвъргачки и минохвъргачки. Сръбскитъ атаки, обаче, биватъ отбити. На 19. VIII. въ 10 ч. пр. пл., по даденъ сигналъ, ротитъ почватъ безмълвно, въ гжсти вериги, да пълзятъ по непристъпнитъ урви къмъ сръбскитъ окопи. Затриватъ картечницитъ, заудрятъ батареитъ и скоро всичко се слива въ единъ невъобразимъ адъ... И всрѣдъ тоя хаосъ, въ който смъртъта е всичко, една шепа българи съ чиличени сърдца, изправятъ мжченическитъ си тела, за да дадатъ вѣченъ примѣръ на поколенията, че родината е най скжлото нѣщо за българина. Капитанъ Дечко Йордановъ, 63 годишенъ старикъ, се изправя и съ гола сабя, по младъ отъ най младитъ, вдига своята рота и се понася напредъ. Противника смаянъ и обезумѣлъ, отстъпва задъ теленитъ си мрежи, но скоро се съвзема и открива страшенъ кръстосанъ огънъ съ картечници, пушки и минохвър-

гачки. Адския неприятелски огънъ приковава войницитъ. Отъ търховетъ „Митиритъ“ и „Джемаатъ“ изригва огнена лава. Мнозина полудяватъ. Противника употребява всички срдства, за да спаси положението. Жертвитъ сж неописуеми. Почти всички началствующи лица и повече отъ войницитъ излизатъ отъ строя. Виждатъ се какъ хвърчатъ въ въздуха части отъ човѣшки тѣла. Преминатъ е предѣлтъ, до който могатъ да се опънатъ човѣшкитъ нерви. Трѣбва да стане нѣщо по-силно отъ смъртъта, нѣщо което да превзмогне бушуващата огнена стихия. И ето пакъ човѣкътъ превзмогава! Командира на 13-а рота поручикъ Стамовъ, макаръ и тежко раненъ, се вдига и запѣва „Шуми Марица“. Но това не е краятъ. Сждбата е запазила още една горчива чаша за тѣзи мжченици—светци. Истинската гробница на полка биде изровена на самото чело на недостъпния Каймакчаланъ.

На 12. IX. сутринъта срещу 2-а дружина настжпватъ две неприятелски вериги, но биватъ спрени. Къмъ 4 ч. сл. пл. 6 сръбски дружини се повличатъ срещу една наша, обстрелвана съ многобройна артилерия. Телефонитъ сж скжсани, дружината откъсната отъ поддржката. Противника е на 100 крачки прикованъ, а патронитъ сж на-

привършване. Неприятелската артилерия реве и заспива окопитъ. Едва вечеръта дружината получава заповедъ да се оттегли на главната позиция. Тамъ именно се разиграва величавата Каймакчаланска епопея.

На 14. IX. сутринъта, 3-а дружина е обсадена съ барабаненъ огънъ. Задачата на сърбитъ е да задържатъ канаритъ, които сж източно отъ върха и които нѣколко пѣти сж минавали отъ ржце въ ржце. Върхътъ задимява; 11 а рота просто се изгубва въ барутния димъ. Два взвода отъ 10-а рота, заедно съ командира на дружината, се понасятъ къмъ противника и презъ трѣска на бомбитъ и съскация куршуменъ дждъ, грабватъ отъ ржцетъ на сърбитъ, сждбоноснитъ канари. До вечеръта върхътъ е вулканъ, окопитъ и ходовитъ сринати. На другия денъ сърбитъ подновяватъ атаката, но напразно. 13-а рота, останала съ 15 човѣка, обкржила скалитъ съ 15 лъснали се ножа, направя канаритъ непревземаеми.

На 16. IX. ураганътъ отъ огънь почва наново. Героитъ непоколебими, отблъскватъ противника и редятъ. Напрежението стига своя краенъ предѣлъ. Противника иска да обхване дѣсния флангъ. Командира на полка, полковникъ Христовъ, хвърля 10-а рота въ контраатака, подъ ураганъ отъ снаряди,

Всички колониални и деликатесни стоки, при **ГАРАНТИРАНО КАЧЕСТВО И КОНКУРЕНТНИ ЦЕНИ,**

бихте могли да си купите отъ новооткрития магазинъ

„РЕКЛАМА“

на **ВАСИЛЬ ИВАНОВЪ**, подъ общинския домъ до магазина на Недевъ & Сарживановъ.

ЗА ПОСТИТЬ: специална доставка на сардели, риби, хайвери и маслини.

Телеграма

МОРЕ ОТЪ
ГАЛОШИ, ШУШОНИ
БОТУШКИ И ПОЛУБОТУШКИ

(Европейски и български)

НАЙ-НОВИТЪ МОДЕЛИ
ПРѢСНА СТОКА

1—5 при П. Камбуровъ тел. № 51.

НИКОЛА ДОБРЕВЪ
ЗЪБОЛЪКАРЪ

домъ Димитъръ Нончевъ срещу митрополията

ЗАПОЧНА ДА ПРИЕМА

Всѣкога отлична балканска саздарма, кози суджукъ, дънки и кози сирене, толумъ и тенекия, тичански бобъ, великолепенъ гроздовъ пелинъ, сунгуларско бѣло вино и рекламни хармани цигари „Драпче“ I, II, III кач. при **Стефанъ Андрѣевъ**, бившъ Мухтаровъ дюкянъ. 2—10

печ. „БАЛКАНЪ“—Сливенъ

ХРОНИКА

Околийския управител г. Арнаудовъ благодари на всички официални лица, организации и граждани от града и околията, които лично или писмено изказаха своите поздравления към Сливенската полиция, по случай празника и — Арахангеловъ денъ.

Ракаджийницитъ въ града и околията, усилено работятъ за изваряването на ракиитъ.

Освенъ съобщенитъ въ миналия брой съдийски промѣни, засягащи града непосредствено, премѣстени сж още следнитъ наши съграждани—съдии: г. Петъръ Абрашевъ—за членъ на Върх. Касационенъ съдъ, г. Дръ Василь Бѣлчевъ—за членъ на Пловдивския апел. съдъ, г. Василь х. Христовъ—за председател на Пловдивския областенъ съдъ, г. Симеонъ Минчевъ—за подпредседател на Бург. обл. съдъ и др.

За Сливенски съдия—следовател е назначенъ досегашния прокуроръ при Хасковския окръженъ съдъ—К. Ангеловъ.

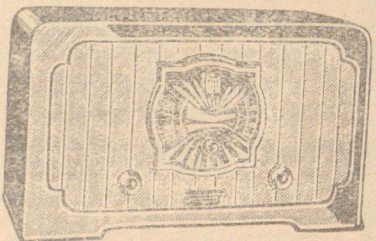
На в. „Тракиецъ“—Ямболъ. Въ последния брой на тоя иначе симпатиченъ Ямболски събратъ, се иска с. Керменъ да бжде предадено къмъ района на тамошния клонъ на Б. З. К. Банка. Отминаваме безъ отговоръ „съображенията“ на писача, но бихме запитали в. „Т.“ би ли се съгласилъ, още тая седмица, безъ агитации и кантардисвания, чрезъ едно допитване до жителитъ на Керменъ, па и на... Зимница, Стралджа и селата около тѣхъ,—да се установи къде биха искали да бждатъ, не само банково, но и... административно. И второ.—Нека ни каже в. „Т.“, какви сж заслугитъ на Т. С. О. (разбирай Ямболъ, иматъ се предъ видъ неговитъ заслуги) за развитието на спорта въ района ѝ!—Ние твърдимъ, че следъ като Ямболъ стана седалище на областта—клубоветъ и спорта въ Т. С. О. се изродиха и профанираха, както никде въ страната.—Сега толкова. Ако бждемъ предизвика ни отново, ще се повърнемъ

и ще кажемъ доста неприятни неща. И не само по тия въпроси...—Разбираме това чувство на локаленъ патриотизъмъ, и ние страдаме отъ него,—но истината и добритъ отношения между двата града, сжщо би трѣбвало да се ценятъ.

Възврънатъ е за учителъ въ слѣтитъ Сливенски гимназии нашия съгражданинъ Иванъ Василевъ, който отъ началото на учебната година бѣ премѣстенъ въ гр. Поморие.

Отъ последнитъ ревизии на органитъ при инспекцията на труда се констатиратъ много нарушения отъ страна на работодателитъ, особено занаятчиитъ, по облепяне на осигурителнитъ книжки, криене на работници безъ осигурителни книжки, неспазване 8 часовото работно време, най-често въ мелницитъ, които нарушения предизвикватъ съставяне на актове, съгласно законитъ по труда.

Време е работодателитъ, да бждатъ повече съзнателни къмъ едно такова социално дѣло каквото е фонда „обществени осигуровки“, намиращо се още почти въ зародишъ и възходъ въ нашата страна, за да не се предизвика съставянето на актове, което влошава отношенията между органитъ на държавата и гражданитъ.

РАДИО - УНИВЕРСАЛЪ
голъма мощност, селективност естественъ тонъ и опростено обслужване сж качества на новия „Супердинъ“—5 ламповъ цена 8500 лв. Представ. за Сливенъ: П. Камбуровъ тел. № 51
1—3

Четете в-къ „Изтокъ“

Въ петъкъ и сжбота е държалъ беседи предъ ученицитъ отъ прогимназитъ и гимназитъ Капитанъ Василь попъ Ненчевъ въ връзка съ бойния празникъ на частитъ отъ Сливенската гарнизонъ.

Беседитъ сж били вѣщо изнесени и сж оставили много добри впечатления всрѣдъ учителството и ученицитъ.

Сжщо такава беседа е държалъ капитанъ п. Ненчевъ въ Карнобатъ.

Предъ децата отъ градскитъ основни училища е говорилъ Капитанъ Ивановъ Иванъ.

Поради технически причини края на статията ни „Сливенската гимназия и учебното дѣло въ Сливенъ“, ще бжде помѣстенъ въ следния брой.

Раздаването на пшеница и ръжъ за посѣвъ за пострадалитъ стопани отъ Сливенска околия, се прекратява отъ 26. т. м.

НОВИ
ГРАМОФОНИ
НАЙ-НОВИ
ПЛОЧИ
низки цени
при
ЩИЛ. ВАСИЛЕВЪ
тел. 88. 2—2

НАЙ-МОДНИ
ДАМСКИ ПАЛТА
И
БАЛТОНИ
надостѣпни цени,
ми пристигнаха
Дрех. **ТОМА ТОМОВЪ**

Тонъ кино „ЗОРА“
отъ понеделникъ
Веселиятъ студентъ
духовита тонъ - комедия

Очаквайте
ФРАСКИТА

куршуми, но виждайки критичното положение, грабва пушката и настига ротата. Войницитъ при вида на своя командиръ, наскочватъ прави и стрелатъ срещу противника, който отстъпва, но ударва на самата 10-а рота, която понаса голѣми загуби, но спасява положението тоя денъ. Раненъ въ ржката, командира не напуска боя. На 17. IX. чичовцитъ отъ 46 полкъ атакуватъ канаритъ и ги овладѣватъ. На 18. IX. огнена лава залива навсѣкъжде. Момчетата въ окопитъ се топятъ. Въ това време, полковия командиръ, схваща грозящата ги катастрофа, и макаръ и раненъ, събира група воиници и съ помощта на поручика отъ 46 полкъ Коларовъ, ги повежда въ контраатака, и спира устрема на сърбитъ. Въ сжщото време, адютанта на полка, поручикъ Бозаджиевъ, грабва единствената останала подрѣжка и заедно съ доброволческата команда и на подпоручикъ Мухтаровъ, се понасятъ всрѣдъ адския огънь, прогонватъ сърбитъ, които малко преди това сполучватъ да пленятъ една наша батарея, и ставатъ господари на върха. Командира на бригадата повежда цѣлия си щабъ; противника е прогоненъ и окопитъ задържани. Подвигъ, нѣмащъ равенъ на себе си. Македонскитъ Термополи сж своитъ защитници, надминаха

Леонидовитъ спартанци. Сливенци оросиха върха съ своята кръвь, но не позволиха на сърбитъ да турятъ ржка на него. Презъ паметнитъ четири денонощия, полка даде 260 убити, 6 ротни командири, 11 младши офицери и повече отъ 600 души ранени.

Страшно кървави дни, велико напрежение! Безкрайнитъ атаки на сърбитъ, барабанния огънь, преживѣнитъ 40 дневни ужаси, не подлежатъ на описание. На 30. IX. противника обсипва съ бомби последнитъ защитавачи въ окопитъ на Каймакчаланъ, а тѣ сж останали много малко. Остатъци отъ 43, 58 и 11 полкове, всичко 140 души, само кожа и кости, не яли и не спали, последнитъ отстъпватъ върха.

Каймакчаланъ падна, безъ да помрачи челата на своитъ храбри защитници.

Останкиитъ отъ полка биватъ оттеглени на в. „Козиякъ“. На 28. XI. полка заема височинитъ югозападно отъ с. Старовине, като две роти взематъ участие въ боеветъ при „Еронецъ“, гдѣто спасяватъ положението на фронта. Позицията на полка обхваща височинитъ „Кукурузъ“ „Ковиль“ „Биюкъ ташъ“ и свършва до р. Порой. До м. Май 1917 год. времето минава въ сравнително затишие. На 17. V. противника предприема нападение, но

нашитъ контраатакуватъ и го повръщатъ. Отъ майскитъ боеве 1917 до септември 1918, положението предъ фронта на полка остава непромѣнено.

Лощитъ новини, които достигатъ отъ тила, окжаното облекло и гладъ, разстроиха войницитъ. На Добро-полския участъкъ, противника бѣ съсрѣдоточилъ 40,000 души и 570 орджия, срещу 15000 наши и 32 орджия. Подъ барабанния огънь на стотици орджия, нашата тънка линия на Добро поле се огъна. И противника скжса обрѣча. Презъ време на отстъплението, полка води ариергардни боеве по цѣлото протежение на срдна Македония, чакъ до старата граница.

Чутовнитъ подвизи на Сливенци, преминаватъ въ историята, въ приказкитъ и пѣснитъ на нашето племе.

Ако Шипка е героичния обръзъ на нашето възраждане, ако Бунаръ Хисаръ, Одринъ и Тутраканъ сж най-величественитъ прояви на нашата бойна стихия, Каймакчаланъ ще остане безкрайната Голгота и вѣчния символъ на българското войнишко себепотрицание предъ олтаря на Родина.

З. Измиревъ

Отдѣлнитъ човѣкъ вижда въ своята родина осжществено безсмъртието си.

КООПЕРАТИВНО ДѢЛО

КООПЕРАЦИИТЪ НА РАБОТА

Следъ войнитъ, особена плодотворна стопанско-икономическа дейность развиха разнвиднитъ кооперативни сдружения. Освенъ въ областта на потреблението, кредита, общитъ продажби и пр., кооперациитъ започнаха да навлизатъ въ производството и взеха форма на обществени предприятия, които успѣшно заработиха въ всички клонове, кждето действуваше отъ години насамъ капиталистичното, акционерно и държавно стопанство.

Кризата се отрази зле на цѣлокупното стопанство, фалираха маса частни предприятия, докато кооперативното стопанско творчество пострада най-малко. Това показва, че кооперативното стопанство е най-жизнеспособното, най-жилаво и мощното, понеже можа да устои на разрушението. И днесъ кооперациитъ се борятъ по най-ефикасенъ начинъ срещу атакитъ на грозната стопанска стихия. Тѣхната устойчивость на разнообразнитъ негоди и напасти ги въздига въ очитъ на обществото.

Днесъ, когато стремежа на всички държави е отправенъ къмъ търсене изходъ отъ прищепеното стопанско положение, не може да се не даде заслуженото внимание на кооперациитъ. Освенъ ползитъ които тѣ пренасятъ на народното стопанство, тѣхното влияние въ международнитъ икономически и даже политически, отношения расте постоянно. Защото самитъ сдружавания сж основани върху широкитъ принципи на стопанското, културно и обществено сътрудничество, на солидарността и взаимопомощта, не само между кооперативнитъ членове, но и между тия на голѣмото човѣшко семейство, на културното общество.

У насъ кооперативното дѣло се развива понастоящемъ съ усиленъ темпъ. Като самоуправителни обществени тѣла, кооперациитъ допадатъ на нашия народенъ битъ. Държавата още отъ начало на тѣхния развой е обрѣщала голѣмо внимание на кооперативното дѣло и всячески го е подпомагала, поощрявала, напжтвала въ права посока.

Затова и държавната стопанска политика е предпочитала кооперативното сътрудничество, защото много отъ мѣроприятията за подобрието на нашето стопанство изобщо, сж се възприемали и прокарвали успѣшно отъ и чрезъ сдруженитъ стопански деятели. Кооперацията е била винаги най-надеждната срѣда за държавно стопанско творчество. И не само въ материалната, но и въ идейната и морална област.

Специално за повдигането и заздравяването на главния ни селски поминъкъ—земледѣлието, кооперацията е направила твърде много. Нашето дребно и срдно земледѣлско стопанство ще се рационализира и интензивира единствено на здравитъ и трайни кооперативни основи.

Всички нововъведения въ стопанската производствена и обмѣнна области могатъ да се проведатъ най-сполучливо чрезъ стопанскитъ кооперации. Поради това и разумнитъ общественици, държавници и политици държатъ много и очакватъ повече нѣщо отъ кооперацията. Затова и кооперативното дѣло трѣбва да се засилва и усъвършенствува съответно, за да оправдае мѣстото и ролята, която му се дава въ усилията на Държавата за поносенъ животъ на народа.

Д. Данаиловъ

САМУИЛОВСКО СЕЛСКО ОБЩ. УПРАВЛЕНИЕ

Обявление No 496

Самуиловското селско общинско управление, известява на интересующитъ се, че на 31-я денъ следъ публикуване настоящето въ в-къ „Изтокъ“ ще произведе следнитъ публични търгове съ явно надаване:

1) Отъ 8 до 10 часа за даване подъ наемъ скотовѣднитъ ниви въ мѣстността „ДРАКАТА“, Самуиловско землище, съ първоначална оценка 40 лева на декарь—годишно.

2) Отъ 10 до 11 часа, за даване подъ наемъ скотовѣднитъ ниви въ мѣстността „ЧОБАНКА“, Гергевецско землище, съ първоначална оценка 40 лева на декарь—годишно.

3) Отъ 11 до 12 часа, за даване подъ наемъ училищни дюкяни въ с. Гергевецъ, съ първоначална оценка 1,000 лева за две години.

4) Отъ 14 до 15 часа, за даване подъ наемъ общинския дюкянь въ с. Мечкарево, съ първоначална оценка 1,000 лева за две години.

5) Отъ 15 до 16 часа, за даване подъ наемъ общинската фурна, въ с. Мечкарево съ първоначална оценка 1,000 лева за две години.

6) Отъ 16 до 17 часа, за отдаване подъ наемъ училищната фурна въ с. Самуилово, съ първоначална оценка 1,000 лева за две години.

7) Отъ 17 до 18 часа за даване подъ наемъ общинската зеленчукова градина въ с. Самуилово, съ първоначална оценка 1,000 лева.

Залогъ за правоучастие въ търговетъ се иска 10% върху първоначалната оценка.

Тържнитъ книжа могатъ да се видятъ всѣки пристътенъ денъ въ общинското управление.

с. САМУИЛОВО, 21 Ноември 1934 год.

КМЕТЪ: Н. Дачевъ
БИРНИКЪ: А. Ракладжиевъ